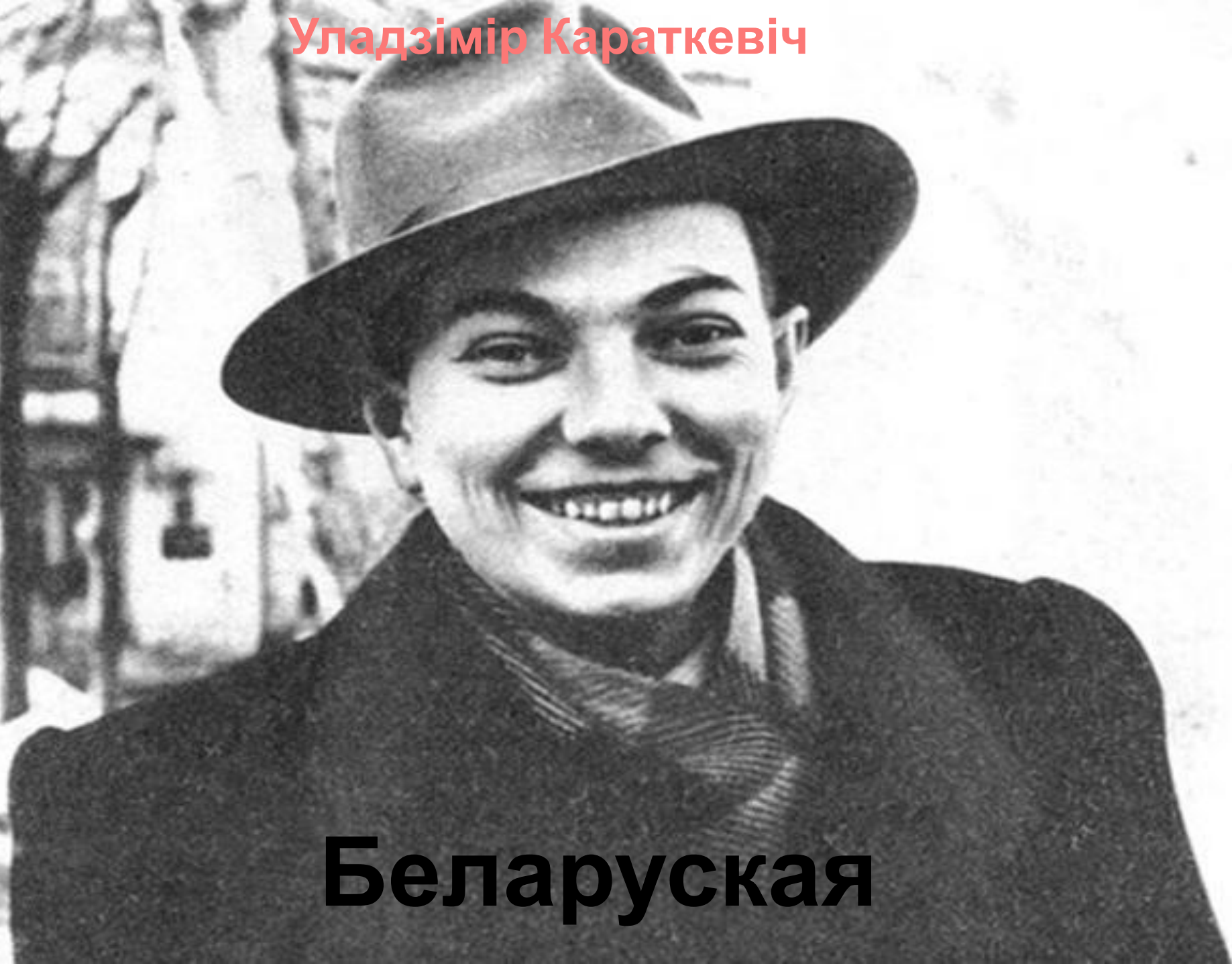

Уладзімір Караткевіч

Беларуская

Дзе мой край? Там, дзе вечную песню пяе Белавежа,

Там, дзе Нёман на захадзе помніць варожую кроў,

Дзе на ўзвышшах Наваградскіх дрэмлюць
суровыя вежы

www.trip-guide.ru

І вішнёвыя хаты глядзяцца ў шырокі Дняпро.

Ты ляжыш там, дзе сіня Прыпяць ласкава віецца,
Дзе Сафія плыве над Дзьвіною, нібы карабель...
Там, дзе сэрца мае з першым крокам, як молат,
заб'ецца,
Калі б нават сляпым і глухім я прыйшоў да цябе.

Што сляпым? Нават мёртвым успомню высокія
зоры;

Над ракою чырвонай і цмянай палёт кажаноў,

**Белы ветразь на сініх, на гордых, як мора, азёрах,
І бары-акіяны, і неба - разлівы ільноў.**

Дзе мой край?
Там, дзе людзі ніколі ня будуць рабамі,
Што за поліўку носяць ярмо ў безнадзейнай
турме,
Дзе асілкі-хлапцы маладымі ўзрастаюць дубамі,
А мужчыны, як скалы, - ударыш, і зломіцца меч.

Дзе мой край?
Там, дзе мудрыя продкі ў хвоях паснулі,
Дзе жанчыны, як радасны сон у стагах на зары,
А дзяўчаты, як дождж залаты. А сівыя матулі,
Як жніўе з павуціннем і добрае сонца ўгары.

Там звiнiаць неўмiручыя песнi на поўнiа грудзi,
Там спрадвеку гучыць мая мова, булатны клiнок.
Тая гордая мова, якую й тады не забудзем,
Калi сонца з зямлiю ў апошнi заглыбiацца змрок.

Ты - наш край.
Ты - чырвоная груша над дзедаўскім домам,
Лістападаўскіх зьнічак густых фасфарычная
раць.

Ты - наш сцяг, што нікому, нікому на свеце, нікому
Не дамо аб'смяць, апаганіць, забыць ці мячом
зваяваць.

Мы клянёмся табе баразной сваёй першай на
полі
І апошняй раллэй, на якую ўпадзём у журбе.

**Мы клянёмся табе, што ніколі,
Ніколі,
Ніколі,
Так,
Ніколі ня кінем,
Ня кінем,
Ня кінем цябе.**

